

A felszólalási osztály 2003. július 31-én hozott, és faxon 2003. augusztus 1-jén közölt határozatával a felszólalásnak helyt adott. 2003. október 1-jén kelt, a Hivatalhoz 2003. október 7-én érkezett levelével a felperes e határozat ellen fellebbezéssel élt. A fellebbezési tanács hivatala 2003. október 23-i levelében tájékoztatta a felperest, hogy fellebbezését nem a megfelelő határidőn belül nyújtotta be és felszólította, hogy a kérdésben foglaljon állást. Ezt követően a felperes az eredeti állapot visszaállítására irányuló kérelmet nyújtott be. 2004. március 3-i határozatával a második fellebbezési tanács e kérelmet és a felperes fellebbezését elutasította.

A felperes előadja, hogy képviselője a fellebbezést a határidő utolsó napján írta alá és azon postázandó iratokhoz tette, amelyeket faxon kell elküldeni. A fellebbezési illeték megfizetése után a postázással megbízott alkalmazott a postázandó iratot tévedésből nem a fax útján elküldendő iratok közé tette vissza, hanem azok közé, amelyeket ajánlott levélként kell elküldeni.

A felperes arra hivatkozik, hogy a Hivatal megtámadott határozatában a közösségi védjegyéről szóló 40/94/EK rendeletnek az eredeti állapot visszaállítására vonatkozó szabályait helytelenül alkalmazta. A szabályok helyes alkalmazása esetén a Hivatalnak arra az eredményre kellett volna jutnia, hogy jelen esetben fennállnak az eredeti állapot helyreállításának feltételei, mivel nem történt olyan szervezeti mulasztás, amely a helyreállítást megakadályozná, és mivel a díjszabályzatban a díjak késedelmes megfizetésére vonatkozó szabályok analógia útján alkalmazandók lettek volna.

A felperes előadja, hogy jelen esetben egy kisebb súlyú tévedésről van szó, amelyet gazdaságilag ésszerű szervezeti intézkedésekkel nem lehetett volna megakadályozni. Azt is figyelembe kell venni, hogy a felszólalási eljárásban az ellenérdekű félnek semmiféle eljárásjogi hátránya nem keletkezik.

Az Eugénio Branco Lda. által az Európai Közösségek Bizottsága ellen 2004. április 30-án benyújtott kereset

(T-162/04. sz. ügy)

(2004/C 217/37)

(Az eljárás nyelve: portugál)

Az Eugénio Branco Lda., székhelye: Lisszabon, képviseli Bolota Belchior ügyvéd, kézbesítési cím: Luxembourg, 2004. április 30-án keresetet nyújtott be az Európai Közösségek Elsőfokú Bíróságához az Európai Közösségek Bizottsága ellen.

A felperes keresetében azt kérte, hogy az Elsőfokú Bíróság:

- semmisítse meg a Bizottság 2004. augusztus 8-i határozatát, amely egyrészt nem hagyta jóvá az Európai Szociális Alap (ESZA) támogatási összegének folyósítására irányuló kérelmet, másrészt a felperes egyes benyújtott költségeit támogatásból kizártak minősítette, csökkentve ilymódon a Bizottság határozatával jóváhagyott képzési tevékenységekhez nyújtott ESZA-támogatást, és visszakövetelte a felperestől az ESZA által támogatási előlegként, valamint a Portugál Állam által nemzeti támogatásként kifizetett összesen 39 899,07 eurót;
- kötelezze a Bizottságot a költségek viselésére.

Jogalapok és fontosabb érvek:

A felperes 1986. június 29-én pályázatot nyújtott be a Departamento para os Assuntos do Fundo Social Europeu do Estado Portugal-hoz (Portugál Állam Európai Szociális Alap Ügyeinek Hivatala, a továbbiakban: DAFSE) az 1987. január 2. és 1987. december 31. közötti időszakban megvalósuló szakmai képzés ESZA-ból történő támogatása elnyerésére, amely megkapta a Bizottság jóváhagyását. A felperes kérelmet nyújtott be a DAFSE-hoz pozitív egyenlegének kifizetése iránt. A felperes könyvelésének és az elvégzett képzési tevékenységre vonatkozó iratoknak a megvizsgálása után a DAFSE 1989. március 13-án hozott határozatával a kifizetést engedélyezte. A Bizottság szintén jóváhagyta a kifizetést. 2004. augusztus 8-án a Bizottság meghozta a megtámadott határozatot.

A felperes szerint a szóban forgó határozat ellentétes az Európai Szociális Alap feladatairól szóló 83/516/EGK határozat végrehajtásáról szóló, 1983. október 17-i 2950/83/EGK tanácsi rendelettel, minthogy – álláspontja szerint – ő szigorúan betartotta az ESZA-támogatás iránti kérelem jóváhagyásának időpontjában reá vonatkozó törvényeket, rendeleteket, irányelveket, követelményeket, előírásokat és feltételeket, ezáltal magának alanyi jogokat szerzett. A megtámadott határozat tehát szerzett jogokat sért.

Az eljárás tárgyát képező döntés ilymódon sérti a bizalomvédelem és a jogbiztonság elvét, miután a jóváhagyó döntés révén a felperesnek joga és jogos várománya keletkezett arra nézve, hogy hozzájuthat a támogatáshoz, amennyiben a megállapodás szerinti feltételeknek megfelelő képzési tevékenységet elvégzi. A felperes szerint a Bizottság már 1989 elején meghozhatta volna azt a határozatot, amelyet most hozott meg, és amely által megsérti a bizalomvédelem és a jogbiztonság elvét.

Végezetül, a megtámadott döntés az arányosság elvének súlyos megsértését valósítja meg, mivelhogy a kérelmező abban a meggyőződésben eszközölte a kiadásokat, hogy a Bizottság be fogja tartani kötelezettségvállalását és a támogatásra vonatkozó korábbi határozatát.